

Sygn. akt V CSK 573/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa W. M.

przeciwko M.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 16 kwietnia 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 czerwca 2013 r., którym oddalone zostało jego powództwo o zasądzenie od pozwanego kwoty 500 000 zł, w połowie na rzecz fundacji pomocy dzieciom niepełnosprawnym, tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za straty moralne, upokorzenia i straty finansowe, wynikłe z zajęcia przez okres trzech miesięcy jego rachunku bankowego.

Powód w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał podstawę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. Na nieważność postępowania, do której doszło przed Sądami obu instancji, wskazuje niezapewnienie powodowi jako osobie niepełnosprawnej z upośledzeniem narządu słuchu warunków ułatwiających przepływ informacji, w tym porozumiewania się przy użyciu języka migowego oraz wszelkich innych form komunikowania się, czy też odpowiedniego lekarza.

Sąd najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoczeniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie zapatrywaniem podstawy nieważności postępowania przewidziane w art. 379 k.p.c., jako przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. dotyczyć powinny postępowania przed sądem drugiej instancji. Powoływanie się na taką podstawę w odniesieniu do postępowania przed sądem pierwszej instancji

mogłoby być rozważone przez Sąd Najwyższy w ramach naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy.

Przesłanka pozbawienia strony możliwości obrony swych praw, przewidziana w art. 379 pkt 5 k.p.c., zachodzi, gdy rzeczywiście, na skutek naruszenia przepisów przez sąd lub przeciwnika procesowego, nie brała ona udziału w postępowaniu sądowym lub w istotnej jego części albo też w sytuacji pozbawienia jej możliwości podejmowania lub też niepodejmowania czynności procesowych, zmierzających do ochrony jej sfery prawnej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 stycznia 2003 r. I CK 166/02, z dnia 17 października 2003 r. IV CK 76/02, z dnia 9 stycznia 2001 I CZ 43/03 - nie publ.). Rzeczą skarżącego było wskazanie naruszenia przepisów i okoliczności rozpatrywanej sprawy, które za zaistnieniem takiej sytuacji przemawiają. Powołane w skardze kasacyjnej przepisy Konstytucji, Konwencji o Prawach Osób Niepełnosprawnych sporządzonej w Nowym Jorku w dniu 13 grudnia 2006 r., Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. oraz regulaminu urzędowania sądów powszechnych, wskazują na konieczność dostosowania sali rozpraw do potrzeb osoby niepełnosprawnej. Nie zostało jednak wskazane jakich konkretnie naruszeń podstawowych zasad dopuścił się Sąd Apelacyjny. Stwierdzony u powoda obustronny niedosłuch stanowi ograniczenie w kontaktach z otoczeniem, nie jest jednak jednoznaczny z całkowitym niesłyszeniem i z koniecznością korzystania z pomocy tłumacza języka migowego, czego z resztą powód się nie domagał. Nie zgłaszał również potrzeby innej określonej pomocy, adekwatnej do jego stanu zdrowia, w ramach udziału w rozprawie. Zarejestrowany przebieg rozprawy przed Sądem drugiej instancji wskazuje, że powód brał czynny udział w rozprawie, miał możliwość zabrania głosu, z czego skorzystał. Ogólnikowe zarzuty objęte wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostały wypełnione konkretnymi okolicznościami sprawy. Nie było zatem podstaw do uznania, że doszło do naruszenia prawa powoda, związanego z obroną swoich interesów procesowych, w rozumieniu przyjmowanym w aspekcie art. 379 pkt 5 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

